

פרק ראשון מתוך פולשת, נובלה בלשית, אליאנה דוידוב,
החקירה השנייה, הוצאת הקיבוץ המאוחד, 2017

רם מטרסו נפל מקומה 32 בבניין מגורים בתל אביב ומת מפצעיו

"הארץ", יום ראשון, 23 בינואר, 2011

רם מטרסו, מבעלי חברת הנדל"ן מגדלי מטרסו, נהרג בליל שבת
לאחר שנפל ממרפסת בקומה 32 בבניין בתל אביב. נסיבות הנפילה
אינן ידועות.

גופתו של מטרסו נמצאה בליל שבת, מעט אחרי חצות, למרגלות
"המגדל הירוק", פרויקט הנדל"ן החדש והמדובר של החברה
המשפחתית בפינת הרחובות יבנה ורוטשילד בעיר. צוות של מגן דוד
אדום שהוזעק למקום קבע את מותו. מטרסו, בן 35, השאיר אחריו
בת זוג, דלית גלאון-מטרסו, ואח, אלי מטרסו, מנכ"ל ובעלים משותף
של חברת מגדלי מטרסו.

את ההודעה על מותו של רם מטרסו שמעתי רק בשבת בצהריים, בערך

שתיים-עשרה שעות אחרי שנפל. דנה גבריאלית כנראה התקשרה אלי כבר בשעות הלילה פעמים אחדות וניתקה. היא גם ניסתה בבוקר והשאירה הודעה. אבל הטלפון שלי היה מושתק וטמון עמוק בתרמיל. זו היתה השבת המסורתית שלי לבד באגמון החולה והרשיתי לעצמי להתנתק. כך הצלחתי לדחות מעט נפילה גדולה משלי, שעמדה לבוא עם הידיעה על נפילתו של רם – נפילה למערבולת של רגשי אשם, חשדנות ורגשות מעורבים, שכולם רעים.

לפחות פעם בחודשיים אני מקפידה לבלות במשך יממה אחת בשמורת עמק החולה. הפעם היה זה בראשית החורף של 2011, בעיצומו של שבתון – שני סמסטרים עם פטור מהוראה – שלקחתי לעצמי אחרי שבע שנים של עבודה כאורניתולוגית במחלקה לזואולוגיה באוניברסיטת תל אביב. בשנת השבתון תכננתי להקדיש את מיטב זמני לחקר הציפורים הפולשות – המאינה, הדררה, תוכי הנזיר – והאופן האלים והכוחני שבו הן השתלבו בשנים האחרונות במרקם החיים המקומי. זהו מחקר שריתק אותי באופן קיומי; אני לא לגמרי יודעת מדוע. בה בעת, החלטתי להקדיש זמן ומאמץ כדי לעמוד בהחלטה שקיבלתי זה לא כבר: לבדוק אם אני יכולה להיות חוקרת פרטית.

באותם ימים ביליתי חמש שעות השכם בכל בוקר ליד שולחן העבודה שלי בדירתי הקטנה ברחוב מלצ'ט בתל אביב, כדי להכיר לפני ולפנים את הצולת, שנחשבת כציפור הפולשת הראשונה לאזורנו. קראתי ולמדתי מן הספרים והעדויות, וגם יצאתי לתצפיות על צולות בשכונה – השקפתי על זכרים שאוספים זרדים לקן, על נקבות שבונות את הקן המרושל במיומנות מעוררת השראה, על מפגני תעופה לחיזור, על עבודת הדגירה שמשותפת לשני בני הזוג, על הדרכת הגוזלים בתעופה, וכן על תנועותיהם ומעשיהם של הצולות בשגרה שבין שני שיאי החיים הללו – בניית הקן ושילוח הגוזלים. הצולת עניינה אותי משום שהיא נתפשת כדוגמה נדירה לפולשת שאינה אלימה. הטלתי ספק באפשרות הזאת. האם אפשר לפלוש, להתרבות, להתפשט, להשתלט על שטחי מחיה נרחבים בלי לדחוק ציפורים אחרות? האם יש דבר כזה, השתלטות לא תוקפנית? ביקשתי לברר את האפשרות הזאת עד תום.

ביתר שעות העירות שלי נסחפתי לעולמם של חוקרים פרטיים: קראתי, התייעצתי, עקבתי, ארבתי וצפיתי; עשיתי את כל התנועות האלה שאני מורגלת בהן בחיי כחוקרת בעלי כנף – אבל הפעם מושא החקירה היה האדם, או לפחות פרטים מסוימים של המין האנושי. ישנתי מעט בכל בלילה. הרגשתי דחיפות מסוימת, צורך להבין כמה שיותר מהר וביסודיות אם זהו עיסוק שאני יכולה להתמסר אליו. היו אלה ימים לא פשוטים בשבילי.

היממה שבה ביליתי לבדי באגמון החולה היתה לי הפוגה טובה מהמחקר ומהחקירות. ובתוך כך הפוגה משני עניינים שהטרידו את מנוחתי במיוחד: מפגש מחודש עם ענת שהרבני, האישה הראשונה שהתחילה לאיים על בדידותי המזהרת. שהרבני, השוטר המורעלת, שנפגעה ממני –

מהאטימות הרגשית שלי? – שנה קודם לכן ונעלמה באחת מחיי, חזרה עכשיו והביאה איתה אי-שקט מהותי. וכן, החקירה המעיקה, בלשון המעטה, שהזמינה דנה גבריאלי. החקירה הרצינית הראשונה שלי יצאה לדרך בעקבותיו של רם מטרסו, הבוס של דנה גבריאלי. האיש הזה רדף אותה וכפה את עצמו עליה, כך חשבתי, והיה בשבילה כל מה שגבר בעל עוצמה כלכלית וגופנית עלול להיות, במקרה הרע, לאישה שנמצאת בעל כורחה תחת מרותו: מקור של פחד, או לפחות רתיעה, שמצר את צעדיה ומאיים על חירותה. עד שפתחתי את התרמיל והוצאתי ממנו את הטלפון, לא הייתי מעלה על דעתי שחקירה בעניין תקיפה מינית תתפתח לחקירה בעניין רצח – שהתוקף יהפוך לקורבן.

הייתי צריכה קצת זמן שקט. הרחק מסיפורי הצוללת, והרחק מענת שהרבני, דנה גבריאלי ורם מטרסו ומהצרכים הדחופים של כל אחד מהם. הפניתי מבטי אל הציפורים. העובדים באגמון החולה מכירים אותי – חלק מהם למדו אצלי בקורס "מבט נדיר על ציפור שכיחה" – והם מרשים לי להעביר את הלילה בבקתת התצפית באזור של השקנאים – רק שלושה מעופות הענק האציליים-הגמלונים נשארו כאן באותו חורף, חולים וחלשים מכדי להמשיך בדרכם דרומה לאפריקה. צוות האגמון דאג שיקבלו את מנות הדגים שלהם וינוחו, ולא יגועו. הלילה עבר עלי בנעימים. נרגעתי.

במקום הזה, בבקתה הזאת, בשמורת הטבע הזאת, יותר מאשר ברוב המקומות בעולם, יש לי יכולת מרשימה להשתיק את הרעשים שבראשי. באותו לילה כמעט לא חשבתי על שהרבני ועל מה שקרה במסיבת סוף השנה ואחריה; בכלל לא חשבתי על דנה גבריאלי ועל החקירה שהיתה בעיצומה; וכמעט לגמרי שכחתי את כאבי הגוף שלי, שחטף זה לא כבר מכות נמרצות.

מכורבלת במעיל פוך חם, הקשבתי לרחשי השמורה. הקשבתי לתנשמות שמגדלים כאן כציפור הדברה – כדי שיאכלו נברנים בשדות החקלאיים; קולן נמוך וצלול כשל חליל. קראתי שירים של אליזבת בישופ לאור פנס ["לא קשה ללמוד את אמנות האבדון/ אף שזה עושה רושם (כתבי זאת!) של אסון!"]. שתיתי מהגלגליווט שהבאתי איתי בבקבוקון הפלאסק הכסוף. עישנתי כמה בנסון אנד הדג'ס. נרדמתי מוקדם. עם שחר התעוררתי, ובתום בהייה של דקות ארוכות, יצאתי לסיבוב האופניים הקבוע שלי סביב האגמון, שלושה סיבובים, שמונה קילומטרים כל אחד, של התבוננות וריקון המחשבה, לבד עם צינת הבוקר ושירת ההתעוררות של בעלי הכנף והשמש החורפית שעלתה לאיטה. בדרך ספרתי את הבזים המצויים שעמדו זקופים על ראשי עצים ועמודי תאורה – ולפעמים יצאו לתעופה, מפרפרים ומתייצבים, מפרפרים ודואים – מניתי עשרים ושלושה.

כששמעתי את ההודעה מגבריאלי, קיללתי את עצמי נמרצות: טיפשה וחלשה. בשביל מה להוציא את הטלפון מהתיק? למה להרוס שעות של שלוה וריכוז? מדוע לא יכולתי לשמור על עצמי עוד מעט? גבריאלי נשמעה רע. "אליאנה", היא אמרה, וקולה חנוק, רועד, "כוס אמק, אליאנה, תעני כבר. רם נהרג. נפל. הוא נפל מהבניין. הוא מת. אליאנה, איפה את?" הקשבתי להודעה שלוש פעמים וכיבתי את הטלפון. רעד עבר בי. בחילה עלתה. אני חושבת שהיתה זו תחילתה של בהלה פשוטה. דמיינתי את רם מטרסו שרוע על המדרכה, ראשו מנותץ, מוחו שפוך. זה לא כבר מצאתי אוח שראשו נמחץ בנסיבות מעציבות. לרגע החליפה בעיני רוחי תמונת ראש האוח את ראשו של מטרסו. ואחר כך

נזכרתי במבט העגום של מטרסו בפגישתנו – כולו תחינה להבנה. מבט של ילד בן תשע שכועסים עליו כל הזמן. ונזכרתי בהקלטה שבה גבריאל בכתה וביקשה שיילך. לא ידעתי מה לחשוב, מה להרגיש. בהלה פשוטה.

קשה לי עכשיו להבין זאת: איך ניסיתי בכל הכוח להשקיט את הבהלה. ואיך אפילו הצלחתי לחזור לשקט שלי – למרות ההשלכות הברורות של מה שגבריאל אמרה לי; למרות האופן שבו הידיעה הזאת עמדה להפיל אותי.

האופניים נשענו על ספסל במרחק כמה צעדים ממני. ישבתי בפינה אהובה עלי, על גדת ערוץ מים שקט, שהיה פעם תעלת ניקוז לייבוש הביצות, מול שדות המרעה של להקת עגורים חורפת: כעשרים אלף שהחליטו להישאר כאן, ולחזור רק באביב לפינלנד או לצפון מערב רוסיה. החזרתי את הטלפון עמוק לתוך התרמיל וכיביתי כל מחשבה על מטרסו וגבריאל. בישיבה מזרחית על העשב חזרתי להקשיב לקרקורים ולקריאות, שלא לומר צווחות, של העגורים. או הכרוכיות, כפי שהן נקראות בארמית. בעזרת המשקפת מיקדתי את המבט בכרוכיה אחת כזו שקראה בקול.

דימיתי את עצמי רואה את קנה הנשימה הארוך, שכרוך בצורת האות אס בתוך עצם החזה שלה, ואחראי לקול העמוק והחזק. דימיתי את עצמי רואה את הכרוכיה שואפת את האוויר אל תוך הקנה המפותל ומוציאה אותו החוצה בנשיפה אדירה. מעל העמק נישאו פסגותיו המזוגגות של החרמון והכל היה צבוע בעדינות של יובש חורפי צהבהב, וכתמים של ירוק וכחול, שדהו. ניסיתי לשבת דום, בלי תזוזה ובלי רחש. הצלחתי לרגע לשמוע רק את נשימתי. נכנסת ויוצאת. נכנסת ויוצאת. קפאתי על מקומי.

והנה, באחת, הכל התעורר לחיים סביבי.

זרון סוף דאה בכנפיו הפרושות, רחבות, חומות ומרשימות, מעל להקת הרבבות, ולא הטריד אותן – הכרוכיות, זכרים ונקבות, המשיכו בשלהן: מהדסות, מנקרות, זו מורטת נוצותיה וזו עומדת, נושאת מבט אל המרחקים, מבריקה כולה חוץ מהבלגן בציצת הזנב שלה. זו פורשת כנפיים ועולה, גופה כחץ שלוח, ופיה פעור לתרועה. הרוב רעו סתם כך, ניקרו בגרגירי התירס שהן מקבלות כאן ברוחב לב כדי שלא יפריעו לחקלאים. הזרון דאה וחיפש את טרפו מעל ראשיהן של הכרוכיות אבל הן לא חששו ממנו.

אני אוהבת לראות איך כל אחד בממלכת החיות יודע לזהות בדיוק את האויב המסוים שלו. הזרון אינו אויבם של עגורים אלא של ציפורי שיר, אגמיות וברוזים קטנים, וגם מכרסמים, זוחלים ודגים. ובאמת כשהתעופף הזרון – בעצם כשהתעופפה הזרון, זו היתה נקבה גדולה ומרשימה – מעל סבך הקנה והגומא, יצאו לפתע מתוכו עשרות ציפורים קטנות ומבוהלות ברעש גדול.

בה בעת עמד שלדג לבן חזה על ראשו של קנה וצפה אל המים. פרפור-עקוד נעמד באוויר כמה רגעים לפני שצלל אל הדיג, סיקסקים צקצקו, עפרוני מצויץ התרוצץ על העשב, הקנה והגומא המקלישים התנועעו ברוח קלילה, ובמים שחו נוטריות שעירות בעצלתיים. צב קטן עלה על תלולית אדמה ושלח ראשו מעלה, אל השמש שהופיעה מבין העננים.

חשבת לי לעצמי כמה אני שונה מהכרוכיות, שהתקבצו כאן באלפיהן. זוגות זוגות, מונוגמיות לכל החיים, בכל שנה מביאות לעולם דור חדש של צאצאים, נפרדות מהם באביב, וממשיכות ביחד, כזוג, לא משותף זה מזו, בתוך הלהקה הגדולה. מחשבות על ענת שהרבני חזרו באחת לפקוד את ראשי. אני לא זוגית ולא מונוגמית כמו הכרוכיות. וזאת בלשון המעטה. אבל שהרבני התחילה לקלקל לי קצת את השורה. ביקשתי להניס את המחשבות עליה אבל הן נשארו עוד קצת.

פגשתי אותה כשלושה שבועות לפני השבת באגמון, במסיבת סוף השנה של גיטה ודיטה, הבר הביתי שלי בדרום תל אביב. מסיבת סוף שנה שהיתה כתמיד בכחנליה רומאית של ממש – לילה ובוקר של סביאה ושתייה, ומוזיקה מזיזה, מסעירה, ומיני נרקוטיקה אחרים – הרבה מזה הוגש חינם ללקוחות הקבועים והקבועות. חששתי שהאירועים האלה של גיטה ודיטה יביאו אותן לפשיטת רגל, אבל גיטה, אחת מצמד הבעלים, אשה גדולה וסוערת שאני אוהבת בכל הלב, אומרת תמיד שאני לא מבינה כלום, בטח לא בעסקים, וגם לא במה שמניע אותן, אותה ואת דיטה. החופש והאחוה עולים אצלן על נס היין והבירה "והשאר הוא מרחב להפתעה", אהבה לומר.

היה זה בוודאי יין או בירה ומשהו אחר שעודדו את שהרבני לגשת אלי. לפני שניגשה, עמדתי ליד הבר עם רות, חברתי הטובה והוותיקה ביותר, יותר מעשרים שנה, בעלת חנות הספרים "בית ספר" ברחוב שינקין, יפה וחכמה ושבירה. היא התאוששה זה כבר מטראומה מהסוג שמכונה דיכאון אחרי לידה – אבל הכינוי הזה אינו מצליח לתאר בדיוק את השקיעה הגדולה והרעה ששקעה. עד כדי כך נפלה רוחה שכמעט ויתרה על עלמה, בתה הקטנה, שאותה היא מגדלת לבד, וכמעט הרגה את עצמה – חתכה את ורידיה.

בשבועות האחרונים של שנת 2010, יותר משנה אחרי ניסיון ההתאבדות שלה, ואחרי האשפוז בגהה, ואחרי שחזרה לאט לאט לאמהות שלמה, רות חזרה להתרועע ואף להתעניין שוב בנשים ובגברים.

באותו לילה חגיגי עמדנו שם רות ואני, היא עם כוס יין אדום, אני עם כוס גדולה של ג'נטלמן ג'ק, ויסקי טנסי שאהוב עלי במיוחד באירועים גסי יצרים כאלה, וסרקנו במבטינו את הבר, שהתרוקן כמעט לגמרי מכיסאות ושולחנות, והיה מלא – מאזור המשקאות ועד לאזור השירותים – באנשים שמחים וטובי לב, פחות ויותר. רובם נשים צעירות ממני שלא הכרתי. השעה היתה כשלושים דקות לפני חצות. בתחילת הערב רות כבר אמרה לי שיהיה ברור, שבכל מקרה, לא משנה מה, הלילה בחצות היא לא תתנשק איתי.

לא נעלבתי. זה באמת לא התאים – אף שהיתה לנו מסורת בעניין הזה; נשיקת חצות משותפת במקרה שרות לא עם אף אחד. שמחתי כל כך שהיא הסכימה לבוא איתי לאירוע הזה; שמחתי שהקור המקפיא ששרר בינינו מאז הנפילה הגדולה שלה, בגלל החלק שלי באחריות על הזנחתה הנפשית, הלך והפשיר; הסתפקתי בזאת. ואולי גם רציתי שכבר יהיה לה אהוב או אהובה – האחריות על האושר שלה הכבידה עלי ורציתי להשתחרר.

כעבור שלוש כוסות לכל אחת, כבר היינו עמוק במשחק: מי יהיה האיש או מי תהיה האישה שיסעירו את גופה ואת נפשה של רות. בחרנו ופסלנו, התייעצנו לפעמים בגיטה שעברה מדי פעם בחיור עייף, או בדיטה, שהכירה רבים עוד יותר ואת סיפוריהם, וידעה להעניק לנו פרטים חיוניים, בחרנו ומיד פסלנו שוב ושוב. זאת סקסית נהדרת – היא ממש אוהבת סקס, והרבה – אבל היא לא אוהבת לקרוא, ובכל זאת, זה קצת מוגזם, זה יקשה על רות שספרים הם חייה. ההוא יותר מדי שמרני, הוא לא יתן לה לכבוש אותו. זו יפה אבל רזה מדי, רות מעדיפה אותן שמנות שאוהבות את הגוף שלהן. זו אוהבת את הגוף המלא שלה אבל היא לגמרי סטרייטית, אין סיכוי.

שתקנו קצת. נינה סימון שרה את I put a spell on you. לרגע חשבתי כמה מוזר ולא אופייני שאני כאן בתפקיד החברה הטובה של הרווקה המחפשת, ובכלל לא חושבת על עצמי. ואז רות משכה בשרוול הטוויד שלי, והצביעה על אישה בעלת רעמת תלתלים שחורה, שעמדה עם הגב אלינו בצד השני של הרחבה, מעבר לסבך רוקדות ורוקדים, ודיברה עם דיטה. עברו עוד שתיים-שלוש שניות לפני שזיהיתי. היא הסתובבה וניגשה היישר אלינו, פילסה דרך גופים זרועות, שהחזיקו כוסות וסיגריות, ונעמדה קרוב קרוב, בחיור שקט.

"שלום", אמרתי, וקולי נבלע בצלילים האחרונים של הכישוף של נינה סימון. "שלום", היא אמרה ופנתה לרות. "מה שלומך? טוב לראות אותך כאן."

רות חייכה ואמרה, "תודה, גם אותך", ולקחה את כוס היין שלה עמוק אל תוך הרחבה, בלי להסתכל לאחור.

נשארתי ליד הבר עם ענת שהרבני, שנראתה זוהרת. לא הצלחתי לקרוא את המבט שלה. חשבתי שאולי לקחה משהו. אפילו שזה לא סביר, חשבתי. באותו רגע גם קצת פחדתי, שאולי היא באה אלי כועסת, לסגור חשבון. בפעם האחרונה שנפגשנו היא יצאה מדירתי בטריקת דלת אחרי שפגעתי בה, כשהזדיינו בפעם הראשונה (שהיתה לאחרונה) והתרחקתי באחת, הפגנתי ניכור ורציתי שהיא תלך, מרוב שנבהלתי מעוצמת הרגש.

"מה את שותה?" היא שאלה, וניגשה לבר בלי לחכות לתשובה. "תמלאי לה בבקשה, ובשבילי טקילה, תודה, מותק", אמרה לברמנית צעירה, שנראתה מיוודת איתה עד מאוד.

לא הבנתי מה קורה. יותר משנה לא התראינו, וכל הניסיונות שלי לדבר איתה מאז אותה טריקת דלת נתקלו בסירוב או בהתעלמות. והנה היא כאן לצדי, השוטרת החוקרת ענת שהרבני, בשמלה שחורה וצמודה, בעיניים בורקות, דואגת לשתייה שלי, ונראית כאילו היא רוצה ממני משהו, וכל הגעגוע שלי לגוף שלה, הגמיש והשרירי ואל הריח שלה, המריר-החריף-המתוק, ואל הידיים החזקות שלה, והמבט שלה, ואל המרחק ששמרה בינינו לפני שביטלנו אותו לשעה קלה על השטיח בדירתי, כל הגעגוע הזה הציף אותי באחת, והמיס.

השקנו כוסיות. הישרנו מבטים. ענת נראתה קצת אחרת ממה שזכרתי. המשכתי להביט בה. היא לא עפעפה. מלוא העיניים שלה אישונים. ברור שהיא לקחה משהו. זה הפתיע אותי לגמרי, וקצת הטריד: איך זה יכול להיות. היא שוטרת, חשבתי. ובה בעת הרגשתי אי-נחת בגלל השמרנות הזאת שקפצה

עלי. הבנתי פתאום שבעצם, אף על פי שהיא תפסה חלק גדול מהמחשבות שלי בשנה האחרונה, אני לא מכירה את ענת שהרבני בכלל. "את בסדר?" שאלתי משום מה.

"בסדר גמור," היא אמרה וחייכה מלוא פניה. והתקרבה עוד קצת. נצמדה. העור שלה היה לח ודביק. "ואת?" היא שאלה.

"אני בסדר," אמרתי ולגמתי מהכוס המחודשת, ובלי לחשוב הושטתי יד אל הלחי שלה. והנחתי אותה שם לרגע.

"בואי לחצר, טוב?" ענת אמרה ולקחה את ידי בידה, ומשכה אותי החוצה, דרך המון סובאים אל פינה בחצר האחורית, הפינה של הערבה הבוכייה. נכנסנו מבעד לענפיה, והיא סככה עלינו, הערבה, ולרגע נדמה היה שאנחנו לבד.

באגמון החולה ניסיתי שוב להיפרד מהזיכרון הזה ולחזור אל העגורים, או השלדג, או הבז המצוי, אבל הוא תפס אותי, הזיכרון, ומשך אותי פנימה אל תוך הערבה הבוכייה. ענת, באישוניה שהתרחבו כמו בולענים בים המלח, אספה אותי אליה במבט שהיה מלא – במה, בשמחה? באהבה? אני לא יודעת. ידעתי בבירור שהיא תחת השפעה, של MDMA או משהו כזה, אבל החלטתי לדבוק בהנחה שהסמים האלה רק חושפים אמת רגשית, ואף פעם לא מזייפים, והתמסרתי. היא לא אמרה מילה. היא רק קרנה וזרחה. התכופפתי מעט כדי לנשק אותה. עד לאותו רגע לא שמתי לב שהיא נמוכה ממני בחצי ראש. היא הניחה לי לקרב שפתי לשפתיה, ולהצמיד אותן, ולהחדיר ביניהן את הלשון, ולמצוא את שלה. נשארנו כך שעה ארוכה. ואז היא הרחיקה את פניה והסתכלה עלי במבט שמלא באותו רגש שקשה לי לתפוש, ושלחה יד אחת למכנסיים שלי. ניסיתי לעצור אותה, רציתי להיות בשליטה. אבל היא היתה חזקה ממני. והיא גברה עלי ועשתה בי כבשלה. והמבט שלה הלך והתרחק לתוך העונג שלה, ואני חשבתי שאני הולכת להתנפץ, או להתכווץ, לא ייתכן שאשאר במידות שלי: גובה – מטר שבעים וחמש, גיל – ארבעים וחמש, לבוש – ג'ינס, חולצת כפתורים בצבע ירוק-חקי, ז'קט טוויד ירוק-זית; לא ייתכן שאשאר מה שאני, כמו שאני, בתוך העונג שלה, הרגשתי שאני מתפזרת, שחלקים שלי עוזבים אותי וצוללים לתוכה, ורציתי לאסוף את עצמי, רציתי להכות אותה, אני אחת שלמה והיא אחת שלמה, רציתי להכאיב לה, רציתי שהיא תכאיב לי, שהיא תבעט בי, שהיא תחתוך אותי, שאני בעצמי ארגיש את הגבולות שלנו, אבל היא החזיקה אותי חזק ביד אחת, במרחק זרוע ממנה, ועשתה לעצמה בידה השנייה, ולא יכולתי לזוז, ופתאום צווחה של דררה הצליחה לחלץ אותי מהזיכרון.

דררה באגמון; הן באמת בכל מקום.